

Kyla

April, snart maj och det kylslagna upprepas i jordens historia. Då tänker vi på hur vi själva är och hanterar det i bästa fall...Inte alla, vi flesta, annars kallar myndigheter på dem, om de vill.

Med tjälen i marken slår aprildagarna tungan ur jordens käftars kall.
Indianerna ser upp mot himlen, hon, Tiffany kryddar sin fisksoppa med dill.

Stunder, så går hon för sig själv ett tag för att undvika luftburna slag. Varför kan inte folk bara odla och idka näringsliv...

Husen i rader liknar tempel, fortunas hjul visar framgång och nederlag. Så tänker hon att hon tar tag i livet, att även ensamma kvinnor är någonting, mycket mer än lealösa och förlamade, så tar Tiffany till sitt sällskap ett tag, denna gång om "Rabbe Enckell lyriker av den svåra skolan" av Louise Ekelund (1982).

Om nu gitarrens sträng ger toner visar grödorna våransikten, Demeter säger något fint till Persefone, som inte ska bry sig om illvilliga, de revolterande.

Ta strid för hennes livlighet som inte får gå under av våldets baksida. Graven, där Albrecht står och gräver fram skelettben. En gammal historia som berättar om var hunden är begravnen kan väckas till liv utan förtret för att lösa gåtan.

Tiffany, ställ dig i förgrunden, ställ dig i bakgrunden, leta efter örterna.
Lek detektiv, beslöja din syn, och se saker och ting, när de som minst anar det, auf frischer Tat under träden, här har hon som andra sin innerlighet, de mjuka och hårda vokalerna mellan konsonanterna.

Sen märker hon rotvälskan, hon bryr sig inte mer än att ge rättelse, därför kommenterar hon med magisterns röst, att hon vet, och att hon bestämmer.

Paradigmskiften står kvar, dröjer kvar...
Så spricker Tiffanys ögon upp i en ljuvlig uppsyn, att poesin inte måste vara en igenkännlig skrift utan ska författas intill oigenkännlighet, beslöjat och dolt.
Sen kan hon stå med foten på sin färd, i luften, i sanden, i elden.